ΕΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1900 Ἀριθ. 635

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ συμβατικοὶ γάμοι. Ἀπάντησις εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. — Ἀπὸ τὴν Παριτινὴν Ἔκθεσιν.—Τὰ ὑφάσματα (ὑπὸ ταξειδιώτιδος).—Ἡ Μάγισσα (ὑπὸ Μάΐας).—Ἱππαρχία, κυνικὴ φιλόσοφος (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Ποίημα (ἐκ τῶν τοῦ κ. Α. Σημηριώτου).—Αἱ ἀριστοκράτιδες τῆς Ἰταλίας κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα (ὑπὸ κ. Γεωργίας Κάρη).—Βιβλία. Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς. (Γογόλ. Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς τρελλοῦ).

Ο ΣΥΜΒΑΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Φίλε Κύριε Συράδελφε.

Εἰς ἓν ἄρθρον σας τῆς «Ἀκροπόλεως» τῆς προπαρελθούσης Κυριακῆς, ὑποστηρίζων τὴν ἰδέαν σας περὶ τῆς ἐλευθερας ἐκλογῆς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, οἱ ὁποῖοι σ μβάλλονται εἰς γάμον, φέρετε ὡς ἐπιχείρημα πειστικὸν τῆς ἰδέας σας ταύτης καὶ τὰς ἰδικάς μου ἀρχάς, λέγων, ὅτι εἰς τὴν «Χειραφετημένην» μου ἀνακηρύττομαι ριζοσπαστικώτατα ὑπὲρ τοῦ συμβατικοῦ γάμου.

Καὶ ἐννοεῖτε, ὑποθέτω, μὲ τὸν *συμβατικὸν γάμον*,τὸν ἐλεύθερον τοιοῦτον, τὸν γάμον τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ὡς ἐπεκράτησε νὰ ὀνομάζωνται αἱ παράνομοι συμβιώσεις ἀνδρῶν μετὰ γυναικῶν. Τὸ πρᾶγμα μὲ ἐξέπληξε καὶ ἠναγκάσθην νὰ διεξέλθω μίαν πρὸς μίαν τὰς τετρακοσίας σελίδας τῆς «Χειραφετημένης» μου, διὰ νὰ μάθω καὶ ἐγώ, ἐάν που ὑπῆρχεν ἔστω καὶ μία φρᾶσίς μου, δικαιολογοῦσα τὸν ἰσχυρισμόν σας τοῦτον.

Χαίρω πολύ, φίλε Κύριε, διότι δὲν εὗρον τὴν φρᾶσιν αὐτὴν καὶ διότι δὲν δύναμαι νὰ εἶμαι τῆς γνώμης σας καὶ λυποῦμαι ἔτι περισσότερον, διότι ἐνῷ ἐγράφετε, θὰ εἴχετε ἴσως πρόσφατον εἰς τὴν μνήμην σας νεώτερον ἀνάγνωσμά σας ἀπὸ τὴν «Χειραφετημένην» μου, καὶ ἐν τοιαύτῃ συγχύσει ὑπεθέσατε ὅτι ἀνεγνώσατε τοιαύτας ἀρχὰς εἰς τὸ ἰδικόν μου ἔργον.

Ἐπὶ δέκα πέντε ἤδη ἔτη δημοσιογραφῶ, καὶ κηρύττω τὰς ἰδέας μου ἐλευθέρως καὶ ἀνεπιφυλάκτως καὶ διὰ τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου μου, τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» καὶ δι' ὅλων τῶν συναδέλφων, αἱ ὁποῖαι κατὰ καιροὺς ἐζήτησαν τὴν συνεργασίαν μου.

Οὐδέποτε καὶ οὐδαμοῦ διετύπωσα ἀρχὰς ριζοσπαστικὰς τοιαύτας· οὐδέποτε διενοήθην κἂν,ὅτι διὰ τῆς τελείας ἀνατροπῆς τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος καὶ μάλιστα διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ γάμου, ἡ γυνὴ θὰ εὐτυχήσῃ.

Ὁ γάμος,κατὰ τὴν γνώμην μου,εἶναι δεσμὸς ἅγιος, εἶναι δὲ καὶ ὁ λογικώτερος καὶ ὁ ἠθικώτερος ὅλων τῶν θεσμῶν, οὓς ἐπενόησεν ἡ ἀνθρωπότης καὶ πρὸς διαιώνισιν τοῦ εἴδους καὶ πρὸς εὐτυχίαν τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν.

Βεβαίως ἡ θρησκευτικὴ νομοθεσία μας, ἡ ὁποία συνετάχθη καὶ ἐθεσπίσθη, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ βίος καὶ οἱ κοινωνικοὶ ὅροι ἦταν διάφοροι τῶν σημερινῶν,—ἀφοῦ τότε συνεζητεῖτο καὶ παρ' αὐτῶν τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, ἐὰν ἡ γυνὴ ἔχῃ ψυχήν,—βεβαίως ἡ νομοθεσία αὐτὴ περιλαμβάνει τύπους, οἱ ὁποῖοι ἐξευτελίζουν τὸ φῦλόν μας καὶ ταπεινώνουν κἄπως τὸν πολιτισμένον ἄνδρα τῶν ἡμερῶν μας.

Βεβαίως ἡ διαταγὴ τῆς ἐκκλησίας, ὅπως ἡ γυνὴ φοβῆται τὸν ἄνδρα, φέρει εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἐποχὴν τρομοκρατικήν, καθ' ἣν αἴσθημα τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα ἦτο ὁ φόβος, διότι τὸ δίκαιον ἐκανόνιζε τότε ἡ ῥάβδος καὶ ὁ γρόνθος τοῦ ἰσχυροτέρου, πατρὸς ἢ συζύγου, ἀδιάφορον.

Ἀλλὰ μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς τυπικοὺς ἀναχρονισμοὺς καὶ μὲ ὅλα τὰ ὡς πρὸς τὸν γάμον συναφῆ ἀδικήματα τῆς πολιτικῆς νομοθεσίας πρὸς τὴν γυναῖκα, ὁ γάμος εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ σοφώτερα καὶ ὡραιότερα μυστήρια τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ μία ἀρχὴ αὐταπαρνήσεως, ἀλ-

ληλεγγύης καὶ ἀλτρουϊσμοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας θεμελιοῦται ἡ εὐτυχὴς οἰκογένεια, ὁ μεγάλος αὐτὸς παράγων τῆς κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς εὐδαιμονίας.

Ἐὰν αἱ ἀρχαὶ τοῦ γάμου παρεβιάσθησαν ἢ παραβιάζονται καθ' ἑκάστην, ἐὰν αὗται κατεπατήθησαν παρὰ τοῦ ἰσχυροτέρου, ὡς συμβαίνει συχνότερα, διὰ τῆς προδοσίας τῆς συζυγικῆς πίστεως ἢ διὰ τῆς καταχρήσεως τῶν παρεχομένων προνομίων, ἐὰν ὁ ἀνὴρ κατώρθωσε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι δικαίωμά του εἶναι νὰ συζῇ καὶ μετ' ἄλλων γυναικῶν πλὴν τῆς νομίμου καὶ νὰ εἶναι ἀμείλικτος πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν λησμονοῦσαν τὰ καθήκοντά της, ἐὰν δι' ἑαυτὸν ἐπεφύλαξε τὴν μερίδα τοῦ λέοντος, εἰς τοῦτο δὲν πταίει ὁ γάμος, ἀλλ' ἡ ἀσθενὴς καὶ ἄδικος ἀνθρωπότης, ἡ μεροληπτικὴ καὶ ἐπιεικὴς κοινωνία διὰ τὸν ἕτερον μόνον τῶν εἰς τὸν γάμον συμβαλλομένων.

Ὁ γάμος ἔκαμε τὴν γυναῖκα ἰσόβαθμον μὲ τὸν ἄνδρα· ὁ γάμος τὴν ἀνέδειξε δημιουργὸν τῆς εὐτυχίας τῶν τέκνων της· ὁ γάμος τὴν κατέστησε προσωπικότητα σεβαστὴν καὶ σύντροφον τοῦ βίου τοῦ ἀνδρὸς καὶ ὄχι ὄργανον μόνον στιγμιαίας ἡδονῆς. Ἄνευ τοῦ γάμου εὐθὺς ὡς τὸ κάλλος τῆς γυναικὸς θὰ ἐσβύνετο καὶ ἡ νεότης της θὰ ἐμαραίνετο, θὰ ἐγκατελείπετο αὕτη ἄνευ στέγης καὶ ἄνευ ἄρτου.

Δὲν ἠδυνάμην λοιπὸν ἐγώ, ἡ ὁποία ἀφιέρωσα τὴν ζωήν μου εἰς ἀνύψωσιν τοῦ φύλου μου καὶ ἡ ὁποία πάντοτε ἀγωνίζομαι τὸν ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τῆς εὐτυχίας τῆς γυναικὸς ἀγῶνα, νὰ πρεσβεύω ἀρχάς, τὰς ὁποίας θεωρῶ ἀντιστρατευομένας τὴν γυναικείαν εὐτυχίαν.

Κατὰ συνέπειαν ἡ Χειραφετημένη μου δὲν εἶναι ριζοσπάστρια, ἀλλὰ συνοψίζει ἐν ἰδεῶδες, τεῖνον νὰ ἀποσπάσῃ τὴν γυναῖκα τῶν ὀπισθοδρομικῶν λαῶν ἀπὸ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πρόληψιν καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ διὰ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐργασίας εἰς σχετικήν τινα εὐτυχίαν. Ἡ Χειραφετημένη μου, ὄχι μόνον νομφεύεται κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐρωτοτροπῇ πρὸ τοῦ γάμου, ὡς κάμνουν αἱ μὴ χειραφετημέναι, αἱ σεβόμεναι τὰς προλήψεις, τὰς ὁποίας ἀπαντᾶτε καὶ εἰς τὸ βιβλίον μου καὶ συχνότατα εἰς τὸν καθημερινὸν βίον.

Τώρα ἂν διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὁ μνηστήρ της ἐπιταχύνει τὸν γάμον, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν τολμᾷ νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τοὺς γονεῖς του, τοὺς δουλεύοντας εἰς τὰς προλήψεις, καὶ ἐὰν αὐτὴ δέχεται τὴν λύσιν αὐτὴν ἐν ἀγνοίᾳ καὶ τῶν ἰδικῶν της γονέων, ἐὰν ἀπατᾶται εἰς τὴν ἐκλογήν της, ἐὰν ἀντὶ τῆς ὑποτιθεμένης εὐτυχίας εὑρίσκεται εἰς ἀδιέξοδον ἀθλιότήτων καὶ ραδιουργιῶν καὶ ἀπογοητεύσεων, εἰς τοῦτο δὲν πταίει βεβαίως οὔτε αὐτή, οὔτε ὁ γάμος. Ὁ ἔρως ὁ νικῶν τὰς νίκας ἀμαχητὶ ἐνίκησε καὶ τὴν ἰδικήν της καρδίαν καὶ ἀπέναντι τοῦ πανισχύρου αὐτοῦ θεοῦ οὔτε εὐφυΐα, οὔτε κρίσις, οὔτε ἀνάπτυξις ἰσχύει. Ἴσως θὰ ἠδύνασθε νὰ τὴν χαρακτηρίσητε ὡς ριζοσπάστριαν, διότι ἄπειρος αὐτὴ τῶν ραδιουργιῶν, τῶν προδοσιῶν καὶ τῶν ἀθλιοτήτων, αἱ ὁποῖαι εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου της τὴν περιβάλλουν, ἐπαναστατεῖ καὶ φεύγει. Ἐὰν ὅμως τὴν ψυχολογήσητε περισσότερον θὰ ἐννοήσητε ὅτι δίδουσα τὴν λύσιν αὐτὴν εἰς τὸ ἔργον μου, ἴσως ἀπέβλεπονεὶς τὸ ἀδύνατον τῆς ἰδανικῆς τελειότητος καὶ εὐτυχίας τῶν πλείστων γυναικῶν τῶν ἰδικῶν μας λαῶν εἰς τὸν γάμον, ἐφ' ὅσον ἡ κοινωνία μας μένει τόσον ὀπίσω καὶ ἐφ' ὅσον ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἴμεθα δοῦλοι μωρῶν, ταπεινῶν καὶ ὑστεροβούλων προλήψεων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΙΣΙΝΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

ΣΤ'.

Τὰ ὑφάσματα.

Ὕστερον ἀπὸ τὸ ἔνδυμα μὲ τὴν μακρὰν ἱστορίαν τῆς ἐξελίξεώς του ἔρχεται φυσικὰ ἡ σειρὰ τῶν ὑφασμάτων, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ εἰδικὸν ὑπάρχει μέγαρον καὶ εἰς τὸ ἀπέραντον τμῆμα τῆς βιομηχανίας καὶ εἰς ὅλα τὰ ξένα τμήματα ἐκτίθενται ἀληθῆ ἀριστουργήματα.

Φυσικὸν ἦτο ὅλα αὐτὰ τὰ γυναικεῖα εἴδη, φορέματα, ὑφάσματα, νταντέλαι, κεντήματα, καὶ κοσμήματα, πᾶν ὅ,τι τέλος ἀνάγεται εἰς τὸν κύκλον τῆς γυναικὸς καὶ κατασκευάζεται ἀπὸ γυναικείας χεῖρας νὰ ἐκτίθενται εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Γυναικὸς, τὸ ὁποῖον τόσον ἐπιτυχῶς διωργάνωσεν ἡ γενικὴ γραμματεὺς τοῦ Συνεδρίου μας κ. Pecard. Εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σικάγου τὸ Γυναικεῖον Μέγαρον περιελάμβανεν ὅλα αὐτὰ ὡς καὶ ἀκόμη πᾶν ὅ,τι σχετίζεται καὶ μὲ τὴν ἱστορίαν, μὲ τὴν ἐκπαίδευσιν, μὲ τὴν φιλανθρωπίαν, μὲ τὴν προοδευτικὴν ἐν γένει δρᾶσιν τῆς γυναικός.

Εἰς τὴν Γαλλίαν οἱ μεγάλοι ράπται καὶ οἱ μεγάλοι βιομήχανοι ἀντέδρασαν κατὰ τοῦ Γυναικείου Μεγάρου, καὶ διὰ μεγάλων χρηματικῶν θυσιῶν κατώρθωσαν νὰ ἱδρύσουν ἴδια μέγαρα, στερήσαντες οὕτω τὸ Γυναικεῖον ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα ἐκθέματά του.

Διὰ τοῦτο ἔπρεπε κανεὶς νὰ περιπλανηθῇ ἀρκετὰ μέσα εἰς τὴν ἀπέραντον ἔκτασιν τῶν πολυαρίθμων μεγάρων καὶ περιπτέρων, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ὄχι πλέον τὰ ἐκθέματα τῶν γυναικείων εἰδῶν, ἀλλὰ τὰ ἐντελέστερα καὶ τὰ θαυμασιώτερα ἐκ τούτων.

Καὶ δὲν ἦσαν ὀλίγα τὰ ἀριστουργήματα αὐτά, διὰ τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες ἐξετρελλαίνοντο καὶ περὶ τὰ ὁποῖα συνεκεντροῦτο τόσον πλῆθος, ὥστε ἔπρεπε νὰ περιμένῃ κανεὶς ὥρας ὁλοκλήρους διὰ νὰ εὕρῃ σειράν.

Τὸ μέγαρον Fils, Tissus, Vétements, ἤρχετο κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἀμέσως μετὰ τὸ τῆς ἐξελίξεως τοῦ γυναικείου ἐνδύματος. Τί ἀριστουργήματα ἐξετίθεντο ἐκεῖ, οὔτε νὰ τὰ ἀπαριθμήσῃ τις εἶναι δυνατόν. Ἐβασίλευεν ὅμως μεταξὺ ὅλων καὶ ἐθεωρήθη ὡς τὸ πολυτιμότερον ἀριστοτέχνημα τοῦ μεγάρου τούτου ἐν ἐπανωφόρι, προωρισμένον βέβαια διὰ μεγάλην τινὰ βασίλισσαν, ἡ ὁποία νὰ ἐνθυμίζῃ τὰς βασιλίσσας τῶν παραμυθιῶν. Ἦτο ὅλον ὡς πλεγμένον ἀπὸ χρυσόν, ἐν εἶδος δικτυωτῆς νταντέλας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν κεντημένοι κρίνοι, τρεῖς φορὰς μεγαλήτεροι ἀπὸ τὸ φυσικόν.

Οἱ κλάδοι τοῦ ἄνθους ἀνήρχοντο πρὸς τὰ ἐπάνω εἰς δέματα, ὡς δὲ τὰ πέταλα τοῦ ἄνθους νὰ ἐμάδησαν ποῦ καὶ ποῦ, ἦσαν σκορπισμένα τοιαῦτα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνωμάλως καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἔπιπταν ἐπίσης ἀνωμάλως ὡς φύλλα δῆθεν ἀπὸ λίθους πρασίνους κατεσκευασμένα καὶ δεμένα εἰς τὸ ὕφασμα ὡς νὰ ἦσαν κεντημένα ἀπὸ ἀληθινὰ σμαράγδια.

Τὸ ὕφασμα τοῦ ἐπανωφοριοῦ αὐτοῦ ἦτο ὅλον κατεσκευασμένον εἰς τὸ χέρι μὲ βελόνην, καὶ τὰ πρῶτα ὑλικὰ τῆς κατασκευῆς του ἐστοίχησαν 5,000 φρ. Δέκα πέντε ἐργάτιδες, ἐργαζόμεναι τακτικὰ δέκα ὥρας τὴν ἡμέραν, τὸ εἰργάσθησαν ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς μῆνας.

Τὸ κάτω μέρος του, τὸ συρόμενον ὡς βασιλικὴ χλαμὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔχει περιφέρειαν δέκα μέτρων. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς κατόρθωμα τοῦ τεχνίτου τοῦ ἀριστουργήματος τούτου, δὲν εἶναι μόνον ἡ θαυμασία σύνθεσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου, ἡ λεπτότης τῆς ἐργασίας, ἡ ἁρμονία τῶν χρωματισμῶν καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς ἁπλότης τοῦ σχήματος, ἀλλ' ἰδίᾳ τὸ κατόρθωμα νὰ στέκηται ὀρθὸν καθ' ὅλον του τὸ μῆκος καὶ νὰ εἶναι τόσον ἐλαφρόν, ὥστε ἀκόπως νὰ τὸ φέρῃ τις.

Παρ'αὐτὸ ἓν φόρεμα ἀπὸ λευκὸν ἀτλάζι, συμπληρώνει τὴν ἐνδυμασίαν τῆς πολυταλάντου θνητῆς, ἡ ὁποία θὰ τὸ ἀποκτήσῃ. Εἶναι καὶ αὐτὸ ὅλον σκεπασμένον ἀπὸ ὑδρόβια φυτὰ ὡς ἀπὸ φίλτισι κεντημένα καὶ ὡς ἀνάγλυφα φουσκωμένα μὲ χρυσοῦς γύρους ἐπάνω εἰς τὸ ὕφασμα. Ἐδῶ τὸ πινέλον τοῦ ζωγράφου συνεπλήρωσε τὸ ἔργον τῆς ποικιλτρίας καὶ ἡ ἀνάγλυφος νυμφαία ἔχει ὅλην τὴν στιλπνότητα καὶ τὰς ἀποχρώσεις τοῦ φυσικοῦ ἄνθους. Νομίζει κανεὶς—τόσον εἶναι φυσική—ὅτι θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν πιάσῃ, ἢ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ ὕφασμα, ὅπως τὴν ἀποσπῶμεν ἀπὸ τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης.

Τὰ φουσκωτὰ ἐν γένει κεντήματα ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων, τὰ σκαλισμένα ὡς τὰ ἀνάγλυφα ἐπὶ μαρμάρων φαίνονται ὡς τελευταία ἐπινόησις τοῦ σουρμοῦ. Εἰς πολλὰ ὑφάσματα ἀντὶ κεντήματος σχηματίζονται διάφορα ἄνθη ἀπὸ στενὴν ταινίαν σουφρωμένην καὶ ὡς εἶναι φουσκωτά, ἀφράτα, φρέσκα καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν καὶ εἰς τὸ χρῶμα ὁμοιάζουν ἐντελῶς τὰ φυσικά.

Ταξιδιῶτις.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ βιβλιάριον, ἐσκέφθη ἡ Ἄννα, ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσίν της καὶ ἐπῆρε τὸν ἄλλον φάκελλον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρκετὰ ὀγκώδης. Ἐδῶ κρύπτεται ἕνα ὁλόκληρον παρελθὸν καὶ ἕνα μεγάλο, χωρὶς ἄλλο, μυστικόν. Ὁ πατέρας μου, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἐντελέστερος ἄνθρωπος καὶ ὁ θαυμασιώτερος πατέρας τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος καὶ τῶν τραπεζιτικῶν ἀκόμη ὑποθέσεών του τὰς λεπτομερείας μοῦ ἐμπιστεύεται, δὲν θὰ ἦτο τόσον ὀλιγόλογος μαζῆ μου, ὅταν ὡμιλοῦσε διὰ τὸν γάμον του καὶ τὴν ἐδῶ ζωήν του, ἐὰν δὲν ἐκρύπτετο εἰς τὸ παρελθὸν αὐτὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἢ ἐσκέπτετο ὅτι θὰ μὲ ἐλύπει, ἢ ὑπέθετεν ὅτι δὲν ἦτο ἀκόμη καιρὸς νὰ μάθω.

Καὶ ἐνῷ ἔκαμνε τὰς σκέψεις αὐτὰς ἔβλεπε τὸν φάκελλον μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐφοβεῖτο νὰ τὸν ἀνοίξῃ. Ἠμπορεῖ νὰ μοῦ φέρῃ μίαν μεγάλην χαράν, ἀλλ' ἴσως καὶ μίαν μεγαλειτέραν ἀπογοήτευσιν. Ὁπωσδήποτε εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰξεύρω τί κάμνω καὶ ἂν αὐτό, τὸ ὁποῖον θέλω εἶναι ὀρθὸν καὶ δὲν θὰ προξενήσῃ τὴν δυστυχίαν κανενός.

Ἐπῆρε τὰ γράμματά της καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἡ καμαριέρα της κατεγίνετο εἰς τὸ σιγούρισμα. Ἡ Ἄννα ἐκατσούφιασεν ὡς ἀντίκρυσε τὸ ἀντιπαθητικὸν πρόσωπον τῆς ὑπηρετρίας, ἀλλ' ὡς νὰ ἠννόησεν ὅτι ἦτο ἄδικος, ἐδοκίμασε νὰ τὴν καλημερίσῃ μὲ μειδίαμα.

— Σηκωθήκατε τόσον πρωὶ εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια, ὥστε δὲν ἐπρόφθασα νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ ντυθῆτε.

— Ἐνδύομαι μόνη μου πάντοτε. Θὰ σὲ παρακαλέσω δὲ καὶ τώρα νὰ μὲ ἀφήσῃς μόνην, διότι ἔχω ἐργασίαν.

Καὶ ἐνῷ ἡ ὑπηρέτρια ἐξήρχετο, προσέθηκε. —Ἄκουσε· Ἠμπορῶ νὰ πάρω λουτρὸν εἰς τὰς ἐννέα;

— Μάλιστα, Κυρία. Θὰ εἶναι ἕτοιμον τὸ λουτρόν σας εἰς τὰς ἐννέα.

Ἡ Ἄννα ἔκλεισε τὴν θύραν πρὸς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ἐπῆρε τὸν ὀγκώδη φάκελλον καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν καναπέ· Τὸν ἔσχισε καὶ ἀντὶ τοῦ σημειωματαρίου, τὸ ὁποῖον ἐπερίμενεν, εὗρε μέσα ἕνα δεματάκι ἀπὸ μικρὰ κιτρινισμένα τεμάχια παλαιῶν ἐφημερίδων.

Εἶχαν ἐξώφυλλον ἀπὸ Ἀγγλικὸν στερεὸν χαρτὶ καὶ ἦσαν ὅλα δεμένα μὲ κορδέλλαν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἄσπρη, ἀλλὰ τώρα δὲν εἶχε πλέον χρῶμα. Ἐπάνω μὲ τὸ γνωστὸν ἀγαπημένο γράψιμο τοῦ πατέρα της, τὸ γράψιμο μὲ τοὺς χονδροὺς χαρακτῆρας, οἱ ὁποῖοι ἐπρόδιδαν τὴν μεγάλην δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἦτο σημειωμένη ἡ ἐπιγραφή:

Δύο χρόνια εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀνταποκρίσεις μου εἰς τὸ Chicago Herald.

Πάντοτε ὑπερβολικὰ πρακτικὸς ἐσκέφθη ἡ κόρη. Ὥστε ὁ πατέρας μου ἦτο καὶ διπλωμάτης καὶ ἀρχαιολόγος καὶ δημοσιογράφος τότε, ὡς εἶναι τώρα τραπεζίτης καὶ ἔμπορος καὶ κτηματίας.

Εὐθὺς ὡς ἔστρεψε τὸ ἐξώφυλλον ἡ Ἄννα εὗρε μίαν σημείωσιν χειρόγραφον· τὸ γράψιμον ἦτο νωπόν. Νὰ ἀναγνωσθοῦν πρῶτα τὰ μὲ κόκκινον μολύβι σημειωμένα, ἔλεγεν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὡς ἀρχήν, ὅτι διὰ κάθε πρᾶγμα ὑπῆρχεν ἡ κατάλληλος ὥρα καὶ ὅτι αἱ δυστυχίαι τῆς ζωῆς, προήρχοντο ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν καὶ ὀλιγωρίαν τῶν ἀνθρώπων νὰ συνδυάζουν τὰς ὥρας αὐτάς.

Ἡ πρώτη σελὶς ἦτο σημειωμένη μὲ κόκκινον μολύβι Ἡ Ἄννα ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ Ἀγγλικά: «Ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις ἀπὸ τὴν πόλιν τὴν περίφημον τῆς μεγάλης θεᾶς εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνην ποῦ ἐπερίμενα. Ὅλοι ἡμεῖς οἱ νεώτεροι ἄνθρωποι, χορτασμένοι ὑπερβολικὰ ἀπὸ τὸ θέαμα τῶν νεωτέρων πόλεων, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀντιγράφουν ἡ μία τὴν ἄλλην, περιμένομεν νὰ εὕρωμεν εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην πόλιν τοῦ κόσμου κάτι τι, τὸ ὁποῖον νὰ ἔχῃ τὴν σφραγίδα τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ ὡραίου συγχρόνως, ἕνα τύπον κλασικῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ζωντανεύουν αἱ ἀναμνήσεις καὶ αἱ παραδόσεις τῆς ἀρχαίας ζωῆς.

«Ἡ πρώτη λοιπὸν ἐντύπωσις εἶναι ἀπογοητευτική. Αἱ Ἀθῆναι εἶναι μία μικρούτσικη Ἀμερικανικὴ ἢ μᾶλλον Εὐρωπαϊκὴ πόλις. Ἡ Ρώμη ἡ παλαιὰ πρωτεύουσα τῆς δυνάμεως, ἡ βασίλισσα τοῦ κόσμου, ὡς τὴν ἔλεγαν οἱ ὑπερήφανοι κάτοικοί της, ἡ ἁγιασμένη πόλις, ὡς τὴν λέγουν τώρα οἱ Καθολικοί, μὲ ἱκανοποίησε περισσότερον. Μέσα ἀπὸ τοὺς περι-

σωθέντας ἐρειπιώδεις σκελε τοὺς τῶν περασμένων μεγαλείων της προβάλλει μία νέα Ρώμη πανίσχυρος καὶ αὐτή, κατακτήτρια ὅλου τοῦ κόσμου, ὄχι μὲ ὅπλα πλέον καὶ μὲ λεγεῶνας στρατιῶν, ἀλλὰ μὲ ἕνα γέροντα χρυσοφορεμένον, ὁ ὁποῖος κρατεῖ εἰς τὸ τρεμουλιαστὸν καὶ ρυτιδωμένον χέρι του ἕνα Σταυρόν. Ἡ νέα αὐτὴ δύναμις, μεγάλη καὶ κοσμοκατακτήτρια, διεδέχθη τὴν παλαιάν. Καὶ ὅπως ἐκείνης οἱ κολοσσοὶ ἐπιβάλλονται ἀκόμη καὶ τώρα, μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τῆς νέας θὰ ἐπιβάλλωνται εἰς τὴν αἰωνιότητα.

«Ἐδῶ τίποτε νέον δὲν διεδέχθη τὸ παλαιόν. Ἡ Ἀθηνᾶ, τὸ μεγαλείτερον φανταστικὸν δημιούργημα μεταξὺ τῶν θεῶν ὅλων τῶν παλαιῶν θρησκειῶν καὶ ὅλων τῶν δογμάτων, ἡ Ἀθηνᾶ ἐτάφη ὑπὸ τὰ λίθινα ἐρείπια τοῦ ναοῦ της, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ καμμίαν ἐλπίδα νεκραναστάσεως.

«Ἀλλ' ἴσως καὶ νὰ σφάλλω. Ὁ ναός της μένῃ ἀκόμη ὀρθός, καὶ προβάλλει ὡς ἕνας δεύτερος ἥλιος τοῦ ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν στεγάζει μὲ ὑπερηφάνειαν δύω τώρα κατὰ σειρὰν χιλιάδας ἔτη. Ἴσως τὸ χρυσὸ ἐκεῖνο θέαμα, τὸ ὁποῖον ὁ ταξειδιώτης ἀντικρύζει ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως, πρὶν ἀκόμη νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν, ἀπὸ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, εἶναι μία μυστικὴ ὑπόσχεσις τῆς θεᾶς ὅτι θὰ ἀναζήσῃ καὶ πάλιν, ἀφοῦ ὁ φθαρτὸς καὶ ὑλικὸς οἶκός της ἐνίκησε τὸν χρόνον καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ σύμβολον τῆς ἀθανασίας της καὶ λάβαρον ἴσως τῆς εἰς τὸ μέλλον ἀναγεννήσεώς της.

«Ἡ καρδιά μου ἐπτερύγισεν εἰς τὸ παρελθόν, μὲ τὸ ὡραῖον αὐτὸ θέαμα. Ἐπίστευσα διὰ μίαν στιγμήν, ὅτι ὑπὸ τὴν χρυσῆν ἀντανάκλασιν τῶν ὡραίων αὐτῶν μαρμάρων οἱ νεοὶ ἀρχιτέκτονες, ἐμπνευσμένοι, θὰ εἶχαν δημιουργήσει κάτι τι πρωτότυπον, κάτι τι ἰδικόν των καὶ διὰ τὴν διαίρεσιν τῆς πόλεως καὶ διὰ τὴν οἰκοδομικὴν καὶ διὰ τοὺς ναοὺς τῆς νέας θρησκείας της.

«Ἐπίστευσα ὅτι ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τοὺς ἀρχαίους θὰ εἶχε δημιουργηθῆ ἕνας νέος τύπος εἰς ἁρμονίαν καὶ χάριν, ἂν ὄχι εἰς τέχνην, ἐφάμιλλος μὲ τὸν παλαιόν.

«Διὰ τοῦτο ὅταν ἀπὸ τὰ δυτικὰ παράθυρα τοῦ ξενοδοχείου μου, ἀντίκρυσα τὴν ὀγκώδη καὶ ἄσχημον οἰκοδομὴν τοῦ βασιλικοῦ μεγάρου καὶ γύρω μου καὶ δεξ ᾳ καὶ ἀριστερᾳ μόνον σπίτια κοινὰ μὲ τρία καὶ τέσσαρα πατώματα εἶδα, ἡ ψυχή μου κατελήφθη ἀμέσως ἀπὸ νοσταλγίαν διὰ τὸν τόπον μας τὸν πεζόν, τὸν χθεσινογεννημένον, καὶ μία μεταμέλεια μὲ ἐκυρίευσε, διότι ἐζήτησα ὡς χάριν νὰ ἀφήσω ἴσως ἕνα λαμπρὸν μέλλον διὰ νὰ ἱκανοποιήσω ἓν μεγαλοπρεπὲς ὄνειρον, τὸ ὁποῖον τόσον ἀποτόμως μοῦ διέλυεν ἡ πραγματικότης.

«Ὑψηλά, ἐπάνω ἀπὸ τὰ μονότονα σπίτια καὶ τοὺς ἀκανονίστους ἀκόμη δρόμους, καὶ ὡς ἀνατολικὸν πλαίσιον τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου, τοῦ ὁποίου τὸν ἀρχιτέκτονα θὰ κατεδίκαζα εἰς τὸν διὰ στραγγαλισμοῦ θάνατον, ὑψόνεται μία σειρὰ βουνοῦ γυμνοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως ὁμοιάζει 'σὰν τεχνικὸν τοίχωμα. Τὸ βουνὸν αὐτὸ ἐξαπλώνεται ἡδονικά, μαλακά εἰς κάτι καμπύλας, ποῦ νομίζει κανεὶς ὅτι ἄλλοτε θὰ ἐκυμάτιζεν ἡ γῆ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ εἰς ἕνα ὡραῖον καὶ εὔρυθμον κυματισμόν της ἐστερεώθη καὶ ἐλιθοποιήθη. Εἶναι εὔπλαστον, ἁρμονικὸν εἰς ἀπαλότητα καὶ ἐλαστικότητα γραμμῶν, αἱ ὁποῖαι πολλὰ θὰ ἔδωκαν μαθήματα εἰς τοὺς Ἰκτίνους καὶ τοὺς Φειδίας τῶν χρόνων ἐκείνων.

«Ἀλλ' εἶναι ὁ Ὑμηττός, εἶπα μονολογῶν. Καὶ ὁ ὑπηρέτης ὡς ἠχὼ τῶν τελευταίων μου λόγων εἰς κακὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν. «Μάλιστα, λόρδε, τὸ μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ».

«Δὲν ἠξεύρω διατί μὲ ἐξέλαβε λόρδον, καὶ διατί μοῦ ἔβγαλε τὸ μέλι του εἰς τὸ μέσον.....»

Ἡ Ἄννα ἐσταμάτησεν ἐδῶ τὴν ἀνάγνωσίν της Ἀ! Πατεράκη μου! Τί εὔμορφη περιγραφή! Καὶ μοῦ ἔκρυπτες αὐτὴν τὴν ποιητικὴν σελίδα τῆς ζωῆς σου, αὐτὰς τὰς ὡραίας ἰδέας σου, ποῦ σὲ ἀναδεικνύουν ἐντελῶς ἄλλον ἄνθρωπον. Τὸ Chicago Herald δὲν ἔχει πλέον τώρα τέτοιους συντάκτας. Ξηρὰς γραμμάς! Εἰδήσεις κακογραμμένας καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἀλλ' ἀνυπομονοῦσα νὰ ἰδῇ τὰς ἰδέας του περὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ ἐννοήσῃ τοὺς ἐνδοιασμούς του, ἔστρεψε δύω τρία φύλλα, καὶ ἀφοῦ ἔρριπτεν ἓν βλέμμα ἐπιπόλαιον ἔστρεφε καὶ πάλιν τὴν σελίδα.

Ἀργότερα αὐτά, ἔλεγεν, ἄλλως τε τὸ κόκκινο μολύβι δὲν ἐφαίνετο εἰς τὰς σελίδας αὐτάς. Θὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ τὴν πόλιν περισσότερον καὶ θὰ συγκρίνωμεν ἔπειτα μαζῆ. Τώρα πρέπει νὰ μοῦ γνωρίσῃς τοὺς πατριώτας μου, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ σοῦ ἤρεσαν βέβαια, διότι ἦσαν ἐνδεδυμένοι ὅπως οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ διότι δὲν εἶναι πλέον σοφοὶ καὶ καλλιτέχναι, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅ,τι ζητῶ.

Ἡ μὲ κόκκινο μολύβι σημειωμένη σελὶς ἤρχιζεν: Ὁ Διογένης ἐζητοῦσεν εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ τὸν φανόν του ἄνθρωπον καὶ ἐγὼ ζητῶ μὲ τὸ μεγάλο φῶς τοῦ ἡλίου Ἕλληνα. Οἱ ἄνθρωποι μὲ τοὺς ὁποίους σχετιζόμεθα ἐδῶ οἱ ξένοι εἶναι ἐντελῶς κοσμοπολῖται. Μιλοῦν Γαλλικὰ 'σὰν Γάλλοι, Ἀγγλικὰ 'σὰν Ἄγλοι, καὶ μόνον νομίζω Ἑλληνικὰ δὲν ὁμιλοῦν. Βλέπει κανεὶς ὅτι ἢ ἀγνοοῦν τὸ παρελθὸν των ἢ ἐκ συστήματος τὸ περιφρονοῦν. Σοφοὶ δὲν εἶναι. Βιομήχανοι δὲν εἶναι. Στρατιῶται δὲν εἶναι. Καλλιτέχναι δὲν εἶναι.

«Τί εἶνε λοιπόν; Ἢ τοὐλάχιστον τί φαίνεται ὅτι θὰ γίνουν; Θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ τὸ ὁρίσῃ κανείς. Οἱ χωρικοὶ ὅλοι εἶνε Ἀλβανόφωνοι Ἀκόμη καὶ ὅσοι ζοῦν εἰς σπιτάκια σκαλωμένα εἰς τὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως δὲν ὁμιλοῦν Ἑλληνικά. Κάποιος Γερμανὸς ἐξάγει τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν κατοικεῖται σήμερον ἀπὸ Ἕλληνας, διότι ὁ λαὸς εἶνε ξενόγλωσσος. Ἐγὼ κρίνων τὸ φαινόμενον τῆς ξενογλωσσικῆς μανίας τῶν νεωτέρων, οἱ ὁποῖοι βέβαια δὲν εἶνε οὔτε Γάλλοι, οὔτε Ἄγγλοι, συμπεραίνω ὅτι καὶ οἱ παλαιότεροι θὰ εἶχον τὴν ἰδίαν ἀδυναμίαν τῆς ξενογλωσσίας. Καὶ ἐπειδὴ ἐσυγχρωτίζοντο μὲ τοὺς γείτονάς των Ἀλβανούς, πολλοὶ τῶν ὁποίων καὶ εἶχαν μεταναστεύσει ἐδῶ, ἐκληρονόμησαν τὴν γλῶσσάν των, καὶ ἐξέχασαν τὴν ἰδικήν των»

Θαυμάσιον συμπέρασμα! εἶπεν ἡ Ἄννα. Λογικώτατον. Ἔστρεψε καὶ πάλιν τρεῖς τέσσαρας σελίδας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἦσαν σημειωμέναι μὲ κόκκινο μολύβι. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσίν της, ἡ θύρα τῆς μικρᾶς αἰθούσης ἐκτύπησε καὶ εἰς τὸ κατώφλιον ἐφάνη ἡ ὁλόλευκη μορφὴ τῆς κ. Μύρτου. Ἡ Ἄννα ἔκλεισε τὸ σημειωματάριον καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν φίλην της. Τῆς ἔτεινε καὶ τὰ δύο χέρια καὶ ἐστάθη μὲ θαυμασμὸν ἐμπρός της: Μπράβο σας! Ἔτσι. Ἔξω πλέον

αὐτὰ τὰ αἰώνια μαῦρα. Εἶσθε ἡ ὡραιοτέρα λευκὴ ὀπτασία τοῦ κόσμου. Μοῦ ἐφάνητε ὡς καμμία ἱέρεια ἀγνώστων θεῶν. Καὶ τί ὡραῖον, τί καλλιτεχνικὸν φόρεμα! Θὰ εἶσθε σήμερον ἡ λευκὴ θεότης τοῦ Σταδίου.

Καὶ ἀληθῶς ὡμοίαζεν ὡς μία μεγαλοπρεπὴς Ἥρα, ἡ γυναῖκα ἐκείνη μὲ τὰ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ τὸ ἄσπρον ὡς στιλπνὸν κηρὶ δέρμα καὶ τὸ ἀπὸ ἄσπρην λεπτὴν τσόχαν πτυχωτὸν φόρεμα. Μόνον δύω λεπτὰ φρύδια καὶ δύο λεπτὰ κόκκινα χείλη ἔδιδαν κάποιαν ζωὴν εἰς τὴν ἀγαλματώδη λευκότητα τῆς μορφῆς. Ἀκίνητος ὡς ἐστέκετο, μὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς παράστημά της, βεβαίως ὡμοίαζε μὲ ἄγαλμα.

Θὰ ὑπάγετε μόνη εἰς τὸν Παρθενῶνα. Δὲν θὰ τολμήσω νὰ ἔλθω μαζῆ σας, ὄχι, μὲ τὰ χρωματιστά μου φορέματα καὶ μὲ τὰ γιγάντεια, τὰ γελοῖα μανίκια τοῦ συρμοῦ. Ἡ Ἀθηνᾶ θὰ ὀργισθῇ διὰ τὴν ἱεροτυλίαν μου καὶ αἱ Κρυάτιδες θὰ μὲ ἐμπαίξουν μὲ τὰ μαρμάρινα στόματά των.

— Παιδί! εἶπεν ἡ κ. Μύρτου. Θὰ πᾶμεν μαζῆ, διότι τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον σοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ διὰ τὴν πρώτην μας ἡμέραν τῶν Ἀθηνῶν, εἶναι ἐδῶ ἕτοιμον. Δι' αὐτὸ καὶ ἐβράδυνα νὰ σὲ ἰδῶ, διότι ἤθελα νὰ σοῦ κάμω τὴν μικρὰν αὐτὴν ἔκπληξιν.

Καὶ ἐνῶ ὡμίλει, ἐπῆρεν ἀπὸ τὰ χέρια νέας κόρης, ἡ ὁποία τὴν ἠκολούθει, ἓν ὡραῖον ἀπὸ λευκὸν μαλλομέταξον ὕφασμα φόρεμα καὶ τὸ ἔθεσεν ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι.

Ἀλλὰ βλέπω, ὅτι ἄλλος μὲ ἐπρόλαβε· καὶ ἔδειξε τὴν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἀνοικτή. Σοῦ ἠὐχήθη τὸ *καλῶς ἦλθες* μὲ μίαν εὐχάριστον εἴδησιν· δὲν εἶναι ἀλήθεια; Ὁ καλός σου ὁ πατέρας! Ἔγραψε καὶ εἰς ἐμέ, παιδί μου.

Ἡ Ἄννα ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην της: Ναί! Εἰξεύρεις; Σοῦ εἶπεν ὅτι μὲ ἀφίνει ἐλευθέραν νὰ ἀποφασίσω;

Ἡ κ. Μύρτου τὴν ἐφίλησε τρυφερώτατα καὶ ἐκάθισε μαζῆ της εἰς τὸν μικρὸν σοφᾶν. Ἐλευθέραν νὰ σκεφθῇς, παιδί μου· διότι εἶναι ἀκόμη πολὺ γρήγορα δι' ἀποφάσεις. Ἡ νεότης βιάζεται, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλά....

— Ἐγὼ θὰ σκεφθῶ, εἶπεν ἡ κόρη, ἂν καὶ σκέπτομαι τώρα δύω κατὰ σειρὰν ἔτη. Ἀλλὰ θὰ σκεφθῇς καὶ σύ ..... καὶ δι' αὐτὸ μὲ συμβουλεύεις τὴν σκέψιν.

— Θὰ συμβουλεύσω τὸν υἱόν μου νὰ σκεφθῇ, εἶπεν ἡ κ. Μύρτου γενομένη ἀκόμη λευκοτέρα ἀπὸ ὅ,τι ἦτο πρίν. Εἶναι παιδὶ καὶ πολὺ πτωχὸ παιδὶ δι' ἐσέ.

Ὁ πατέρας εἶναι πλούσιος καὶ διὰ τοὺς δύω μας. Καὶ ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι πρέπει νὰ μοιράσῃ μαζῆ μας τὰ χρήματά του, πιστεύω ὅτι θὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν δρόμον μας μὲ μίαν μικρὰν συνδρομήν.

— Εἶσθε παιδιὰ ἀκόμη.

—Δὲν λέγω νὰ νυμφευθῶμεν ἀμέσως, εἶπεν ἡ κόρη κατακόκκινη. Ἀλλὰ ἰδὲ τί γράφει ὁ πατέρας. Τί ποιητικὴ ἰδέα! νὰ ἀρραβωνισθῶμεν εἰς τὸ Στάδιον!

Ἡ κ. Μύρτου ἐμειδίασε καὶ ἀνέγνωσε τὸ γράμμα. Ὁ πατέρας σου ἀλήθεια γίνεται πολὺ ποιητής. Ἀλλ' ὁ πατέρας σου σὲ συμβουλεύει νὰ μελετήσῃς καὶ τὰς περὶ Ἑλλήνων ἐντυπώσεις του. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικον.

Ὁ Νῖκος εἶναι περισσότερον Ἀμερικανὸς παρὰ Ἕλλην.

Ὁ Νῖκος εἶναι Ἕλλην καὶ ἴσως μέσα εἰς τὴν ψυχήν του κοιμῶνται ὅλα τὰ ἔνστικτα τοῦ σημερινοῦ Ἕλληνος. Σύ, μὲ τὰς ἰδέας σου θὰ ἠμπορῇς νὰ συνεννοῆσαι μαζῆ του ὡς σύζυγος, ὅπως συνεννοεῖσαι τώρα ὡς φίλη; Δὲν εἶναι ἀκόμη ἄνδρας, ὥστε νὰ ἠμπορῇ κανεὶς νὰ ἔχῃ βεβαιότητα εἰς τὸν χαρακτῆρά του. Πρὶν νὰ λάβῃς, παιδί μου, μίαν τόσον μεγάλην ἀπόφασιν, πρέπει νὰ δοκιμάσητε καὶ οἱ δύο τὴν ψυχικήν σας δύναμιν, νὰ γνωρίσετε καλλίτερα τὸν ἑαυτόν σας. Ἕως τώρα ἐζήσατε σὰν ἀδέλφια. Ἐσπουδάσατε μαζῆ, ἐπαίξατε μαζῆ, ἐμεγαλώσατε μαζῆ. Τὰ ἀδέλφια νομίζουν πολὺ συχνὰ ὅτι ἀγαπῶνται, ὅτι τὸ ἕνα δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς τὸ ἄλλο. Καὶ ἐὰν ἠπατήθητε καὶ οἱ δυό σας· πρέπει νὰ χωρισθῆτε ὀλίγον, νὰ γνωρίσῃ ὁ καθένας σας τὸν κόσμον περισσότερον. Καὶ ἐὰν ὕστερα ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν ἐξακολουθήσητε νὰ ἀγαπᾶσθε, θὰ γίνω ἡ εὐτυχισμένη μητέρα σου ....

Εἰς τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις ἡ φωνὴ τῆς κ. Μύρτου ἔτρεμε καὶ τὰ ἰμάτια της ἐδάκρυσανς.

Ἡ Ἄννα ἐρίλει τὰ χέρια της καὶ σοβαρὰ, ὠχρὰ τώρα καὶ αὐτή: Εἶναι ὀρθὴ ἡ συμβουλή σου καὶ σοφὴ ἡ γνώμη σου. Μέσα εἰς τὴν ψυχήν μου ὁ Νῖκος εἶναι ὁ ἄνδρας τῆς ἐκλογῆς καὶ τῶν προτιμήσεών μου, ὅπως ἐγὼ εἶμαι ἡ γυναῖκα τῶν ὀνείρων του. Δὲν μοῦ τὸ εἶπεν, ἀλλὰ συνεννοούμεθα μὲ τὴν μυστικὴν γλῶσσαν τῆς καρδιᾶς. Θέλει νὰ γίνῃ πλούσιος, τὸ βλέπω. Καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἐγὼ θέλω νὰ γνωρίσω καλὰ τὴν Ἑλλάδα, νὰ ἐμβαθύνω εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἀρχαίας δόξης καὶ τοῦ θαυμαστοῦ μεγαλείου της. Θέλω νὰ πλουτίσω τὸ πνεῦμά μου, καὶ νὰ γίνω μία μεγάλη Ἑλληνίς. Θὰ τὸ κατορθώσω. Εἰς τὸ διάστημα αὐτό, ὅπου καὶ οἱ δύο μας θὰ ἐργαζώμεθα διὰ τὴν κοινήν μας εὐτυχίαν, ἔχομεν ὅλον τὸν καιρὸν νὰ δοκιμάσωμεν τὰ αἰσθήματά μας, νὰ γνωρίσωμεν τὴν ζωήν....

Ἡ θύρα ἐκρούσθη ἐκ νέου καὶ ἡ ὁμιλία τῶν δύο γυναικῶν διεκόπη. Ὁ νέος Μύρτος ἐφάνη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΠΠΑΡΧΙΑ Η ΚΥΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ἡ Ἱππαρχία ἡ κυνικὴ φιλόσοφος ἦτο κόρη πλουσίας καὶ ἐπιφανοῦς οἰκογενείας τῶν Θηβῶν. Ὑπῆρξεν ὡραιοτάτη καὶ μία ἀπὸ τὰς εὐφυεστέρας γυναῖκας τῆς ἐποχῆς της. Πεπαιδευμένη καὶ μὲ πνεῦμα φύσει φιλελεύθερον καὶ φιλοσοφικὸν ἠκολούθει τακτικὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ συμπολίτου της κυνικοῦ φιλοσόφου Κράτητος, ὁ ὁποῖος ἦτο μαθητὴς καὶ στενὸς φίλος τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Διογένους.

Ὁ Κράτης ἦτο ὁ ἀσχημότερος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του. Ραχιτικός, ἰσχνός, ἄθλιος, πάντοτε ρυπαρὸς καὶ μὲ ράκη ἐνδυμένος, ἀπετέλει ἀπαίσιον θέαμα. Ἀλλ' ὁ Κράτης εἶχε τὸ δῶρον τῆς εὐγλωττίας καὶ ἦτο τόσον θελκτικὸς καὶ ἐπαγωγὸς ὅταν ὡμίλει, ὥστε ἐφαίνετο σχεδὸν ὡραῖος εἰς τοὺς ἀκροατάς του. Ἡ ὡραία Ἱππαρχία τὸν ἐρωτεύθη μέχρι παραφροσύνης καὶ ἔλαβε τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νὰ γίνῃ σύζυγός του, προτιμῶσα αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἐκλεκτοτέρων νέων τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν εἶχον ζητήσει εἰς γάμον. Οἱ γονεῖς της φυσικὰ ἀντέστησαν εἰς τὸν γάμον τοῦτον, καὶ προσεπάθουν νὰ τὴν μεταπείσουν ἀπὸ τοῦ νὰ γίνῃ σύζυγος

τοῦ ἀθλίου ἐκείνου καὶ ρυπαροῦ ἐπαίτου. Ἐπειδὴ δὲν ἠδύναντο νὰ τὴν μεταπείσουν, ἀπετάθησαν πρὸς αὐτὸν τὸν κυνικὸν φιλόσοφον καὶ τοῦ ὑπέδειξαν τὸ ἄτοπον τοῦ γάμου του μετὰ τῆς νέας καὶ ὡραίας ἐκείνης γυναικός. Ὁ Κράτης ἐκάλεσε τότε τὴν Ἱππαρχίαν καὶ παρουσιασθεὶς ἐνώπιόν της μὲ ὅλην τὴν δυσμορφίαν του, ὁλόγυμνος, ὁμοιάζων μᾶλλον πίθηκον ἢ ἄνθρωπον, τῆς εἶπεν: Ἰδοὺ τὸ ἀνθρώπινον τέρας, τὸ ὁποῖον φιλοδοξεῖς διὰ σύζυγον. Καὶ δεικνύων ἔπειτα τὴν ράβδον καὶ τὸ δισάκιόν του, προσέθεσε : *καὶ ἰδοὺ ὅλη ἡ περιουσία μου. Σκέψου ὅτι ἐὰν γίνῃς σύζυγός μου πρέπει νὰ συμμερισθῇς τὴν πενίαν μου καὶ νὰ ζήσῃ τὸν πλάνητα βίον τῶν δογμάτων τῆς κυνικῆς φιλοσοφίας.*

Ἡ Ἱππαρχία ἐνώπιον τῶν γονέων της, ἀπήντησεν ὅτι εὕρισκει τὸν Κράτην ὡς τὸν ὡραιότερον καὶ πλουσιώτερο ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἠγάπα περιπαθῶς καὶ τοῦ ὁποίου τὸ δόγμα ἠσπάζετο, ὡς τὴν ἀρίστην τῶν φιλοσοφικῶν θρησκειῶν. Ὁ γάμος των ἔγινε δημοσίᾳ, καὶ ἡ νύμφη ἀντὶ τῶν συνήθων στολισμῶν ἐνεδύθη μὲ ράκη καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἠκολούθει τὸν ἄνδρα της, διδάσκουσα τὰς φιλοσοφικὰς ἀρχάς του καὶ διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος.

Λέγεται ὅτι, ὅταν καὶ οἱ δύο ἔγειναν κάτοχοι τοῦ πατρικοῦ των πλούτου, ἐτοποθέτησαν τὰ χρήματα αὐτὰ εἰς ἕνα τραπεζίτην μὲ διαταγὴν νὰ τὰ διαβιβάσῃ εἰς τὰ τέκνα των, ἐὰν αὐτὰ θὰ ἔμεναν ἀμαθῆ καὶ δὲν ἐδείκνυον εὐφυΐαν καὶ πνεῦμα. Ἐὰν θὰ ἦσαν ἔξυπνα καὶ θὰ ἠκολούθουν τὰς φιλοσοφικὰς ἀρχὰς τῶν γονέων των, τότε δὲν θὰ εἶχαν ἀνάγκην χρημάτων καὶ διὰ τοῦτο ἡ περιουσία των θὰ ἐδωρίζετο εἰς τὴν πατρίδα.

Ἐρωτηθεῖσα ἡ Ἱππαρχία μετὰ τὸν γάμον της εἰς τί συνίστατο ἡ φιλοσοφία της, ἀπήντησε : Νὰ ζῶ μὲ ρίζας καὶ χόρτα τῆς γῆς καὶ νὰ μὴ ἔχω καμμίαν φροντίδα καὶ ἀνησυχίαν διὰ τὸ μέλλον. Ἔγινε κυνικωτέρα τοῦ ἀνδρός της, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀφωμοιώθη τόσον, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρίσῃ κανεὶς πλέον εἰς αὐτὴν τὴν ὡραίαν καὶ πλουσίαν ἀδελφὴν τοῦ Μεγακλέους.

Ἑλένη Γεωργιάδου

Πῆρα μαζῆ μου τὰ στερνὰ τὰ κάλλη σου
στὶς θάλασσες, στὶς ἐρημιές, στὰ ὄρη,
μὲ τὰ ξανθὰ μαλλάκια ἀπ' τὸ κεφάλι σου,
μὲ τὴ ματιά σου ποῦ μ' ἐγλυκοθώρει.

Καὶ τώρα—ὦ πλούσια κ' ἱερὰ θυμήματα !—
μὲ τὶς στερνὲς ἀχτῖδες, ποῦ μοῦ ρίχνει,
ὁ ἥλιος κάθε βράδυ ἀπὸ τὰ κύματα
τὰ μάτια σου καὶ τὰ μαλλιά σου δείχνει !

Ἀλεξάνδρεια Ὀκτώβριος 1900.

Ἄγγελος Σημηριώτης

ΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 18ον ΑΙΩΝΑ

Κατ' αὐτὰς ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν τίτλον *Dame e Damerini* ὡραία μελέτη τοῦ A. Giannini ἐπὶ τῆς Ἰταλικῆς ἀριστοκρατίας τοῦ 18ου αἰῶνος. Εἰς τὸ περὶ νεκνίδων ἀνατροφῆς κεφάλαιον λέγει:

Ἡ ἀνατροφὴ τῶν νεανίδων ἐγίνετο κατὰ μέθοδον ὅλως ἰδιαιτέραν. Ὅταν τὰς ἔφερον εἰς τὰ σχολεῖα τῶν μοναστηρίων, αἱ μητέρες διέγραφαν εἰς τὴν ἡγουμένην τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκλογῆς των ὡς ἑξῆς: Νὰ μάθουν τόσην ζωγραφικήν, ὥστε νὰ εἰξεύρουν πῶς νὰ βάφουν τὰ χείλη των, ἀπομιμούμεναι τὴν φύσιν, πῶς νὰ πουδράρωνται καὶ πῶς νὰ κολλοῦν ἐλαιὲς εἰς τὸ πρόσωπόν των. Νὰ μάθουν τόσην ἀρχιτεκτονικήν, ὥστε νὰ εἰξεύρουν ποῖος ρυθμὸς αἰθούσης πηγαίνει μὲ τὸ εἶδος τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ πτραστήματός των, ποῖα χρώματα ταπετσαρίας τῶν τοίχων νὰ προτιμοῦν καὶ πόθεν νὰ φωτίζουν καλλίτερα τὰ διαμερίσματα τῶν μεγάρων των, ὥστε νὰ φαίνωνται ὡραῖαι. Να μάθουν γλυπτικὴν τόσην, ὥστε νὰ ἐννοοῦν ποίας στάσεις νὰ λαμβάνουν καὶ πῶς νὰ κινοῦνται καὶ νὰ βαδίζουν διὰ νὰ φαίνωνται μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἀγαλματώδεις αἱ κινήσεις των.

Ὅσον διὰ τὰ γράμματα ἔπρεπε νὰ μάθουν νὰ ἐννοοῦν τὰς εὐφυολογίας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐλέγοντο εἰς τὰς αἰθούσας καὶ ὡρισμένα πράγματα ἐκ τῆς φιλολογικῆς κινήσεως τῆς ἐποχῆς, ὥστε, λόγου γενομένου, νὰ ἠμποροῦν νὰ εἰξεύρουν ὅτι ὁ Δάντης ἦτο ποιητὴς καὶ ἔγραψε τὴν Θείαν Κωμῳδίαν καὶ ὁ Κανόβας γλύπτης τοῦ τάδε καὶ τάδε ἔργου. Μουσικὴν θὰ ἐμάνθαναν ἰδίως πῶς νὰ τοποθετοῦν τὰ χέρια των ἐπὶ τοῦ πιάνου, ὥστε νὰ φαίνωνται ὡραῖαι. Ἐμάνθαναν νὰ ἀφοσιώνωνται εἰς τὰ ζῶα μᾶλλον πκρὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ κάθε μία ἀπὸ τὰς δεσποινίδας αὐτὰς ἔτρεφεν ὁλόκληρον τάγμα μικροσκοπικῶν σκύλλων καὶ γάτων.

Μετὰ ἕνα αἰῶνα φόβος ὑπάρχει ὅτι θὰ γράφουν οἱ μεταγενέστεροι διὰ τὰς περισσοτέρας Ἑλληνίδας μητέρας, ἴσως δὲ καὶ τοὺς πατέρας, φεῦ ! τῆς ἐποχῆς μας. Ἐζήτουν ἀπὸ τὸ σχολεῖον νὰ μὴ μανθάνουν τὴν γλῶσσάν των, ἀλλὰ ἑκατὸν φράσεις γαλλικὰς καὶ πενῆντα ἀγγλικάς. Ἀκόμη νὰ θορυβοῦν μὲ τὰ χέρια των εἰς τὸ πιάνο, νὰ χορεύουν καὶ νὰ τραγουδοῦν.

Γεωργα Κάρυ

ΒΙΒΛΙΑ

Ἱστορία τῶν Ἀθηναίων τόμος Γ'. Παρὰ τοῦ κ. Δ. Καμπούρογλου, τοῦ γνωστοῦ συγγρηφέως τῆς Ἱστορίας καὶ τῶν Μνημείων τῶν Ἀθηνῶν ἐξεδόθη καὶ ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος τόμος τοῦ ὡραίου τούτου ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται ὁ «Κοινωνικὸς Βίος τῶν Ἀθηναίων». Εἶναι ἰδιαιτέρως τερπνὸς ὁ τόμος οὗτος, διότι πλὴν τῆς ἱστορικῆς ἀξίας του μᾶς δίδει μίαν πλήρη ἰδέαν τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου τῶν Ἀθηναίων, τῆς γλώσσης των, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων των, τῶν ὁποίων πολλὰ σώζονται καὶ μέχρι σήμερον. Ἡ ἱστορία τῶν Ἀθηναίων πρέπει νὰ κοσμήσῃ ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς βιβλιοθήκας, διότι δὲν ἐπιτρέπεται βεβαίως εἰς ἄνθρωπον, ὅπως δήποτε ἀνεπτυγμένον νὰ ἀγνοῇ τὴν ζωντανὴν σχεδὸν ἀκόμη ἱστορίαν τοῦ τόπου του.

Ὁ Δεκάλογος. Τοῦ κ. Μοσχάκη ὁ νέος τόμος φέρει τὸν ὡραῖον αὐτὸν τίτλον. Ὁ ρήτωρ τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ διαπρεπής, καὶ ὁ σοφὸς συγγραφεὺς ἔχει ἐγκατασπείρει πάλιν εἰς τὸ σύγγραμμά του τοῦτο τόσας θρησκευτικὰς ἀληθείας καὶ τόσα ὡραῖα διδάγματα, ὥστε νὰ εἶναι μία μεγάλη ἐνίσχυσις καὶ μία παρηγορία ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἔργου του.

Προπύλαια. Ὁ κ Βλαχογιάννης, ὁ γνωστὸς διηγηματογράφος καὶ ποιητής, εἶναι συγχρόνως καὶ εὐτυχὴς κάτοχος πολλῶν καὶ πολυτίμων ἐγγράφων ἱστορικῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Κρήτης μετεβίβασεν ἐσχάτως εἰς τὴν Κρητικὴν Κυβέρνησιν. Τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον λοιπὸν περιοδικόν του δὲν θὰ εἶναι μόνον φιλολογικόν, ἀλλὰ καὶ μεγάλης ἱστορικῆς ἀξίας, ἀφοῦ θὰ δημοσιεύωνται εἰς αὐτὸ ὅλα τὰ ἔγγραφα τοῦ πλουσίου ἀρχείου του κατὰ σειρὰν ἡμερομηνίας.

Ὁ κ. Βλαχογιάννης ἀρχίζει τὰ «Προπύλαιά» του μὲ ἕνα διήγημά του «Τὸ χάρισμα τῆς θεᾶς», ἢ μᾶλλον μὲ ἕνα πεζὸν ποίημα, μὲ τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι ἡ θεὰ ὑπῆρξε γενναιοτάτη εἰς τὰ πρὸς αὐτὸν χαρίσματά της, ἀφοῦ τοῦ ἐμπνέει τόσον ὡραῖα καὶ θαυμάσια πράγματα. Μετὰ τὸ χάρισμα, Τὸ ποίημα πρὸς τὸν ποιητή, Τὸ Κάστρο (διήγημα). Σὲ κόρη νεκρή, (ποίημα). Γιὰ τὴν ἀγάπη διήγημα, Ταξεῖδι, ποίημα. Ἱστορικὲς Ἀναζητήσεις· ἡ ἀνάβασις τοῦ Φαβιέρου εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Γιὰ τὴν μελέτη τῆς ἐθνικῆς γλώσσης. Ζακυνθινὲς παροιμίες. Ἀρχεῖο τῆς Ἑκλληνικῆς Ἱστορίας. Ὅλα αὐτὰ τὰ γράφει πάντοτε ὁ κ. Βλαχογιάννης, πρωτότυπος ἀκόμη καὶ εἰς τὸ εἶδος τῆς συντάξεως τοῦ Περιοδικοῦ του, τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ μόνος συγγραφεὺς καὶ ἐκδότης.

Διηγήματα Θεσσαλικά. Ὁ κ. Χ. Χρηστοβασίλης μετὰ τὰ διηγή-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΤΡΕΛΛΟΥ

11 Νοεμβρίου.

Σήμερα ἐπῆγα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ μας, καὶ ἔξυσα εἴκοσι τρία μολύβια δι' αὐτόν, καὶ δι' αὐτήν.... ἄϊ ! ἄϊ ! . . . διὰ τὴν Ἐξοχότητά της, τέσσαρα μολύβια. Ὁ διεύθυντής μας ἀγαπᾷ πολὺ νὰ ἔχῃ καλοξυμένα μολύβια. Ὦ ! βέβαια εἶνε δυνατὸ κεφάλι ! Πάντοτε σιωπᾷ, ἀλλὰ μέσα στὸ κεφάλι του, ὑποθέτω, ἐξετάζει ὅλα. Πολὺ ἤθελα νὰ ἤξευρα τί σκέπτεται περισσότερον. Ἐπεθύμουν νὰ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν αὐτῶν τῶν κυρίων, ὅλας τὰς ραδιουργίας καὶ πανουργίας τῆς Αὐλῆς. Πῶς περνοῦν, τί κάμνουν εἰς τὸν κύκλον των—ἰδοὺ τί ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίζω ! Ἐνίοτε ἐσκεπτόμην ν' ἀρχίσω ὁμιλίαν μὲ τὴν Ἐξοχότητά του, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ γλῶσσα δὲν ὑπακούει πάντοτε· ἀρχίζω νὰ ὁμιλῶ διὰ τὴν ζέστην καὶ τὸ κρύο, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠμπόρεσα νὰ εἴπω τίποτε περισσότερον. Ἐπιθυμοῦσα νὰ ἴδω τὴν αἴθουσαν τῆς ὁποίας τὴν πόρτα ἔβλεπα συχνὰ μισοανοικτή, καὶ ὅτισθεν τῆς αἰθούσης εἰς κάποιον δωμάτιον, ὦ ! τί πλούσιος στολισμός ! Τί καθρέπτες καὶ πορσελάνες ! Ἤθελα νὰ παρατηρήσω ἐκεῖ, εἰς αὐτὸ τὸ διαμέρισμα ὅπου εἶνε ἡ αὐτῆς ἐξοχότης ἡ Δεσποινίς—ἰδοὺ ποῦ ἤθελα νὰ ὑπάγω ! εἰς τὸ καλλωπιστήριον, νὰ ἴδω πῶς εἶνε ὅλα τὰ μικρὰ αὐτὰ ἀγγεῖα, τὰ μικρὰ μποτυλάκια, αὐτὰ τὰ ἄνθη τὰ τρομακτικῶς ὡραῖα, τὸ ἀέρινο φόρεμα τὸ ὁποῖον δὲν φορεῖ. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ παρατηροῦσα μέσα εἰς τὸ ὑπνοδωμάτιον.... Ἐκεῖ, φαντάζομαι, θὰ εἶνε θαύματα, ἐκεῖ βεβαίως θὰ εἶνε ὁ παράδεισος, ὁ πλέον τέλειος. Νὰ παρατηρήσω τὸ μαξιλαράκι, εἰς τὸ ὁποῖον πατεῖ τὰ πόδια της ὅταν σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεββάτι .... ἄϊ ! ἄϊ ! τίποτε, τίποτε σιωπή.

Τέλος σήμερα μία ἀκτὶς μὲ ἐρώτισε, καὶ ἐνθυμήθην τὸν διάλογον τῶν δύο μικρῶν σκύλλων, τὸν ὁποῖον ἤκουσα πρό τινων ἡμερῶν. «Θαυμάσια ! ἐσκέφθην καθ' ἑαυτόν, τώρα θὰ ἐννοήσω τὰ πάντα. Πρέπει νὰ λάβω εἰς τὴν κατοχήν μου ὅλην τὴν ἀλληλογραφίαν τὴν ὁποίαν ἀντήλλαξαν τὰ δύο μικρὰ αὐτὰ ζῷα μεταξύ τους. Ἀπὸ αὐτὴν βεβαίως θὰ μάθω κάτι». Τὸ ἐξομολογοῦμαι, ἐφώναξα μίαν φορὰν τὴν Μιτζῆ πλησίον μου, καὶ τῆς εἶπα : «Ἄκουσε Μιτζή, ἰδού, αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶμεθα μόνοι, ἐὰν τὸ ἐπιθυμῇς ἠμπορῶ νὰ κλείσω ἀκόμη καὶ τὴν πόρταν, διὰ νὰ μὴν εἶνε δυνατὸν νὰ μας ἴδῃ κανείς· διηγήσου μου πᾶν ὅ,τι γνωρίζεις διὰ τὴν κυρίαν σου, τί εἶνε, καὶ πῶς ζῇ. Σὲ ὁρκίζω νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε εἰς κανένα, ἀλλ' ἡ πανοῦργος μικρὰ σκυλίτσα ἔβαλε τὴν οὐράν της μεταξὺ τῶν ποδαριῶν της καὶ σιγά, σιγὰ ἐξῆλθε, ὡς νὰ μὴν ἤκουσε τίποτε. Πρὸ πολλοῦ ὑποπτευόμην, ὅτι ὁ σκύλλος εἶνε ἐξυπνότερος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον· ἤμουν βέβκιος, ὅτι δύναται νὰ ὁμιλῇ καὶ ὅτι δὲν τὸ κάμνει ἀπὸ ξεροκεφαλιά. Εἶνε πολὺ περίεργος· παρατηρεῖ τὰ πάντα. Ναί· ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, αὔριον θὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζβερικώφ, θὰ ἐρωτήσω τὴν Πιστήν, καί, ἂν δυνηθῶ, θὰ πάρω ὅλας τὰς ἐπιστολὰς τὰς ὁποίας τῆς ἔχει γράψει ἡ Μιτζῆ

13 Νοεμβρίου.

Μετὰ πολλῶν κόπων κατώρθωσα καὶ ἔλαβα τὰς ἐπιστολὰς αὐτάς. Ἰδοὺ αὐταί, ἃς τὰς ἐξετάσωμεν· καὶ πρῶτον αὐτὴν ἡ ὁποία εἶναι ἀρκετὰ εὐανάγνωστος, ἂν καὶ ὁ χαρακτὴρ εἶναι σκυλίσιος. Ἄς τὴν ἀναγνώσωμεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος !

«Ἀγαπητὴ Πιστή, Δὲν μπορῶ νὰ συνηθίσω τὸ χυδαῖον ὄνομά σου, ὡς νὰ μὴ ἦτο δυνατὸν νὰ σοῦ δώσουν ἕνα καλλίτερον ; Πιστή, Τριανταφυλλά, τί ἄσχημα ! Ἄς ἀφήσωμεν ὅμως ὅλα αὐτὰ κατὰ μέρος. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ὅπου ἐσκέφθημεν ν' ἀλληλογραφῶμεν.»

Ἡ ἐπιστολὴ εἶναι μὲ πολλὴν προσοχὴν γραμμένη. Τὸ ὕφος εἶναι τέλειον. Βεβαίως ὁ τμηματάρχης μας δὲν γράφει ἔτσι καλά, ἂν καὶ λέγει, ὅτ' ἐσπούδασε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἄς ἴδωμεν ἄλλην :

«Τὸ νὰ λέγῃ κανεὶς εἰς τὸν ἄλλον, τὰς σκέψεις του, τὰ αἰσθήματά του, τὰς ἐντυπώσεις του, εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας εὐχαριστήσεις εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.»

Ἡ σκέψις αὐτὴ εἶναι παρμένη ἀπὸ ἕνα ἔργον μεταφρασμένον ἀπὸ τὸ Γερμανικόν. Ἐλησμόνησα τὸν τίτλον.

«Λέγω αὐτὸ ἀπὸ πείραν, ἂν καὶ δὲν ἔχω πάει παραέξω ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν, ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μας. Μήπως δὲν ζῶ πολὺ εὐτυχής ; Ἡ κυρία μου τὴν ὁποίαν ὁ πατέρας της ὀνομάζει Σοφία, μὲ ἀγαπᾷ.»

Ἄϊ ! ἄϊ ! . . . . Τίποτε Σιωπή.

Ὁ πατέρας ἐπίσης μὲ χαϊδεύει συχνά· πίνω τσάϊ καὶ γάλα μὲ φρέσκο βούτυρον. Ἄ ! ἀγαπητή μου, πρέπει νὰ σοῦ πῶ, ὅτι δὲν εὑρίσκω καμμίαν εὐχαρίστησιν, εἰς τὰ μεγάλα κόκκαλα, τὰ ὁποῖα τρώγει εἰς τὴν κουζίναν ὁ Πολκάν μας. Δὲν ἀγαπῶ παρὰ τὰ κόκκαλα τοῦ κυνηγιοῦ καὶ αὐτὰ ὅταν ἔχουν μέσα τὸ μυαλό, καὶ ὅταν δὲν εἶναι ἀνακατευμένα μὲ χορτταρικά.»

Τί ἀνοησίαι ! ὡς νὰ μὴν εἶχαν καλλίτερον ἀντικείμενον διὰ νὰ γράφουν· Ἄς εἴδωμεν ἄλλην ἐπιστολὴν ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ τίποτε πλέον λογικόν :

«Εἶμαι ἕτοιμη, μὲ πολὺ μεγάλην εὐχαρίστησιν, νὰ σοῦ διηγηθῶ πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸ σπίτι μας. Σοῦ ὡμίλησα ἤδη διὰ τὸν κύριον, τὸν ὁποῖον ἡ Σοφία ὀνομάζει μπαμπᾶ., εἶναι ἕνας πολὺ παράδοξος ἄνθρωπος. . . .»

Ἄ ! ἰδοὺ τέλος ! Ναί· τὸ ἤξευρα, ὅτι παρατηροῦν πολὺ τὰ ζῷα αὐτὰ ὅλα τὰ πράγματα, ἃ ἴδωμεν τὰς παρατηρήσεις της διὰ τὸν μπαμπᾶ :

« . . . . Ἕνας ἄνθρωπος πολὺ παράδοξος, μένει πάντοτε σχεδὸν σιωπηλός, ὁμιλεῖ σπανιώτατα. Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἔλεγεν ὅλον τὸν καιρὸν μόνος του :

«Θὰ τὸν ἴγω, ἢ δὲν θὰ τὸν ἴχω ;» Ἐλάμβανε ἕνα χαρτὶ εἰς τὸ ἕνα χέρι, ἔκλειε τὸ ἄλλο χέρι κενὸ καὶ ἔλεγε: «Θὰ τὸν ἴχω ἢ δὲν θὰ τὸν ἴχω ;» Μίαν ἡμέραν ἐστράφη πρὸς ἐμὲ καὶ μοῦ εἶπε : «Τὶ σκέπτεσαι Μιτζῆ ; Θὰ τὸν ἴχω ἢ δὲν θὰ τὸν ἴχω;» Δὲν ἐνοήσα καλῶς, τοῦ ἔγλυψα τὰ παπούτσια καὶ ἔφυγα.

Ἔπειτα, ἀγαπητή μου, ὁ μπαμπᾶς ἐπέστρεψεν ἕνα πρωὶ καταχαρούμενος. Ὅλο τὸ πρωὶ ἤρχοντο εἰς τὸ σπίτι κύριοι μὲ τὰς στολάς των καὶ τὸν συνεχαίροντο διὰ κάτι.

Εἰς τὸ τραπέζι ἦτο τόσον χαρούμενος ὅσον ποτὲ δὲν τὸν εἶχον ἴδει, καὶ διηγεῖτο ἱστορίας. Ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεῖπνον μὲ ἔλαβε ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ μοῦ εἶπε : «Κύτταξε λοιπὸν Μιτζῆ τί εἶνε αὐτό· Εἶδον μίαν κορδελλίτσαν μὲ ἕνα μικρὸν χρυσὸν σταυρόν. Τὴν ἐγύρισα, δὲν εἶχε καμμίαν μουρουδιά, τέλος τὴν ἔγλυψα ἐλαφρά, ἐλαφρά· ἦτο ὀλίγον ἁλμυρά....»

Αὐτὴ ἡ σκυλίτσα, νομίζω εἶνε πολὺ .... Διατί δὲν τὴν δέρνουν ; Εἶνε ἀγλιδόξος, αὐτὸ πρέπει νὰ σημειωθῇ. «Χαῖρε, ἀγαπητή μου, σὲ ἀφίνω... αὔριον θὰ τελειώσω τὴν ἐπιστολήν μου.— Ἄ ! καλημέρα ! εἶμαι πάλιν ἰδική σου. Σήμερον ἡ κυρία μου Σοφία....» Ἄ ! ἄ; ἴδωμε. ! τί λέγει διὰ τὴν Σοφίαν; .... Ἔ ! πανούργα ! . . . Τίποτε, τίποτε ..... Ἐξακολουθήσωμεν : «.... ἡ κυρία μου Σοφία ἦτο πολὺ ἀπησχολημένη Ἑτοιμάζετο δι' ἕνα χορὸν καὶ ἤμουν εὐτυχὴς ὅσον ἐσκεπτόμην, ὅτι ὅταν θὰ ἔλειπε, θὰ σοῦ ἔγραφα. Ἡ Σοφία μου εἶνε πάντοτε κατευχαριστημένη ὅταν πρόκειται νὰ ὑπάγῃ εἰς χορόν, ἂν καὶ σχεδὸν πάντοτε θυμώνει ὅταν ντύνεται. Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω, διατί οἱ ἄνθρωποι ντύνονται. Διατί δὲν μένουν καθὼς ἡμεῖς παραδείγματος χάριν ; Εἶνε πολὺ καλά, καὶ πλέον εὔκολος. Δὲν ἐννοῶ ἀκόμη, ἀγαπητή μου, τὴν εὐχαρίστησιν νὰ πηγαίνουν εἰς τοὺς χορούς. Ἡ Σοφία ἐπιστρέφει πάντοτε ἀπὸ τὸν χορὸν εἰς τὰς ἕξῃ τὸ πρωὶ καὶ πάντοτε σχεδὸν μαντεύω ἀπὸ τὸ ὕψος της καὶ ἀπὸ τὴν ὠχρότητά της, ὅτι δὲν τῆς ἔδωσαν τίποτε νὰ φάγῃ τῆς δυστυχισμένης ! Τὸ ὁμολογῶ, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ζήσω οὕτω. Ἐὰν δέν μοῦ ἔδιδαν ὀλίγον πουλὶ μὲ σάλτσα, ἢ καμμιὰ πτέρυγα ἀπὸ κότταν ψητήν».

Τὸ ὕφος αὐτὸ εἶνε πολὺ ἀνώμαλον. Ἀμέσως φαίνεται, ὅτι δὲν γράφει ἄνθρωπος, ἀρχίζει ὅπως πρέπει καὶ τελειώνει πολὺ ἄσχημα.

(Ἐκ τῶν τοῦ Gogol).

ματά του τὰ Σουλιώτικα μᾶς δίδει πάλιν μίαν νέαν συλλογὴν διηγημάτων Θεσσαλικῶν ὡραίων. Ὅλα ἔχουν ληφθῆ ἀπὸ ζωντανὰς ἐντυπώσεις τοῦ συγγραφέως, ὅλα δίδουν σελίδας πιστὰς τῆς ζωῆς τῶν χωρικῶν καὶ τῶν ὡραίων βουνῶν τοῦ Πίνδου καὶ τοῦ Ὀλύμπου, ὅλα ἀναπαριστάνουν γραφικώτατα τὰς ἀγρίας καλλονὰς τῆς Θεσσαλικῆς φύσεως.

Τραγούδια τῆς Ὀρφανῆς. Μικρὰ τραγουδάκια, εὔμορφα, δροσερά ὡς μικρὸς εἶναι καὶ ὁ ποιητὴς των κ. Σκίπης, ἀγένειον ἀκόμη παιδί, καὶ μικρούτσικη καλλιτεχνικὴ ἡ συλλογή του, τὴν ὁποίαν ἐπιγράφει: τὰ τραγούδια τῆς Ὀρφανῆς. Τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ εἶναι ἴσως τὸ πρῶτον βῆμα ἑνὸς ποιητοῦ τοῦ μέλλοντος.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πιτσούνια παραγεμιστά. Καθαρίσατε τὰ πιτσούνια σας, βγάζετε τὰ ἐντόσθιά των. Ψιλοκόψατέ τα, προσθέτουσα καὶ ὀλίγον ψαχνὸν ψητοῦ κρέατος, ὀλίγον jambon, 1 κρομμυδάκι βρασμένο ψιλοκομμένο μαϊντανό, καρότο ψιλοκομμένο, ἀλατοπίπερο. Κοκινίσατε μὲ ὀλίγο βούτυρον καὶ σβύσετε μὲ 1 ποτηράκι κρασί. Ὅταν εἶναι ἕτοιμα προσθέσετε 2 αὐγὰ καὶ ὀλίγη γαλέτα κοπανισμένη. Γεμίσατε τὰ πιτσούνια σας, ράψετέ τα, τηγανίσατε μὲ βούτυρον καὶ ψήσατέ τα ἔπειτα μὲ κρασὶ καὶ μὲ ἕνα δεματάκι μαϊντανό, 1 φυλ. δάφνην. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον παραγεμίζετε καὶ κοτοπούλια, παπάκια καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε.

Γλύκισμα. Βάλετε εἰς μίαν μεγάλην λεκάνην 125 δρ. ζάχαριν κοπανισμένην καὶ ὀκτὼ αὐγά. Τὰ κτυπᾶτε ὅλα μαζὶ ἕως ὅτου νὰ ἀσπρίσουν. Κοπανίζετε ἰδιαιτέρως 30 δρ. ἀμύγδαλα. Ὅταν εἶναι ἕτοιμα προσθέτετε 2 αὐγά, 30 δρ. σταφίδα ψιλήν, 20 δρ. πορτοκαλόφλουδο ψιλοκομμένο, ἢ πορτοκάλι γλυκό, 90 δρ. βούτυρο καὶ 90 δρ. ριζάλευρο. Χύνετε τὸ μίγμα σας αὐτὸ εἰς τὴν λεκάνην ὅπου ἔχετε τὰ αὐγὰ μὲ τὴν ζάχαρι, τὰ ἀνακατεύετε, προσθέτετε 1 φλιτζάνι ροῦμι, ἀλοίφετε φόρμαν μὲ βούτυρο καὶ γαλέτα, χύνετε μέσα καὶ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Ἡ Ἀμερικὴ εἶναι καὶ θὰ μένῃ πάντοτε ὁ τόπος τῶν πρακτικῶν νεωτερισμῶν, οἱ ὁποῖοι συντελοῦν εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Τὰ σχολεῖα των ὁσημέραι γίνονται προγυμναστήρια τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἐξορίζεται δὲ ἀνηλεῶς ἀπὸ αὐτὰ πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ παρουσιάζῃ ἴχνος κἂν σχολαστικότητος.

Πλὴν τῆς μικτῆς διδασκαλίας ἀρρένων καὶ θηλέων, ἡ ὁποία ἔφερε τόσον θαυμάσια ἀποτελέσματα, νέον σύστημα σχολικῆς διευθύνσεως καὶ οἰκονομίας ἐνεκαινιάσθη κατ' αὐτὰς ἐκεῖ. Τὸ σχολεῖον θεωρεῖται ὡς μία πόλις, τῆς ὁποίας οἱ μαθηταὶ εἶναι οἱ πολῖται. Οὗτοι ἐκλέγουν τὸν δήμαρχόν των, τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον, τοὺς δικαστὰς καὶ τὴν ἀστυνομίαν. Ὁ διευθυντὴς καὶ οἱ διδάσκαλοι δὲν ἀσχολοῦνται κατὰ συνέπειαν εἰς τὴν τάξιν καὶ τὴν πειθαρχίαν τῆς σχολῆς, ἣν ἔχουν ἀναλάβει αὐτοὶ οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι.

Τὰ συμβούλια συναθροίζονται ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, δικάζουν τοὺς ἀτακτοῦντας καὶ ἀπειθεῖς καὶ ἐφαρμόζουν τὰς εἰς τὸν ποινικὸν κώδικα τῆς σχολῆς ὁριζομένας τιμωρίας. Οἱ διδάσκαλοι παρίστανται ὡς μάρτυρες, δὲν ἔχουν ψῆφον ἐπὶ τῶν λαμβανομένων ἀποφάσεων καὶ δὲν λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν τιμωριῶν, ἃς ἐκτελεῖ ἡ ἀστυνομία τῆς σχολῆς.

Ἔκθεσις τοῦ διευθυντοῦ τῆς προτύπου αὐτῆς σχολῆς τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπαινεῖ τὸ σύστημα τοῦτο καὶ ἐγκωμιάζει αὐτό, διότι δίδει ἀποτελέσματα θαυμασίας πειθαρχίας καὶ μορφώνει τὰ παιδιὰ εἰς τὰ μετέπειτα καθήκοντά των ὡς καλῶν καὶ πειθαρχικῶν πολιτῶν.

Τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» μετεκομίσθησαν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἀρ. 27.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

Εἰς πᾶσαν κυρίαν, ἥτις θὰ ἤθελε νὰ τοποθετήσῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐπικερδῶς χρήματα, ἢ νὰ προβῇ εἰς ἀγορὰν ἢ πώλησιν τίτλων, ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην χρηματιστικὴν ἢ ἐμπορικὴν πρᾶξιν συνιστῶμεν θερμῶς τὴν Τράπεζαν Ἐμπεδοκλέους, ἧς τὸ πρόγραμμα δημοσιεύομεν ἐνταῦθα :

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΝ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ : Ἔκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.—Ἀγοραπωλησίαι συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν, χρυσοῦ, ξένων τραπεζικῶν Γραμματίων καὶ τίτλων.

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ : Συναλλαγματικῶν, τίτλων καὶ τοκομεριδίων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΔΑΝΕΙΑ : Προκαταβολαὶ ἐπὶ τίτλων.—Λογαριασμοὶ τρεχούμενοι.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

3 1/2 %	ἐτησίως,	ἀπόδοσις	εἰς πρώτην	ἀναζήτησιν
4	»	»	»	μετὰ ἕνα μῆνα
4 1/2	»	»	»	» τρεῖς μῆνας
5	»	»	»	» ἓξ μῆνας
5 1/2	»	»	»	» ἓν ἔτος καὶ πλέον.

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ : Πώλησις πάσης λαχειοφόρου ὁμολογίας εἰς μηνιαίας δόσεις, μὲ τὴν τύχην ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς πρώτης δόσεως.

ΤΜΗΜΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ : Ἀγοραπωλησίαι τίτλων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπὶ ἁπλῇ μεσιτείᾳ.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ : **πληροφορίαι ἐμπορικαί.**

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ παντὸς εἴδους ἐμπορευμάτων, μηχανῶν κλπ. ὑπὸ συμφέροντας ὅρους, μετρητοῖς καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΟΙΚΩΝ

Ο ΤΣΑΜΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ὁ Τσάμης ὁ καλλιτέχνης, ὁ Τσάμης ὁ μοναδικὸς τῶν ὡραίων καὶ ἀναπαυτικῶν μας ὑποδήσεων τεχνίτης, ἔκαμε τιμὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀφοῦ ἔβαλε κάτω τοὺς Παρισινούς.

Τί παπούτσια, τί γοβάκια, τί μπότες, τί ὑποδήματα ἦσαν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔστειλεν εἰς τὸ Παρίσι! Πολὺ κομψοὶ θὰ εἶναι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀφοῦ φοροῦν τόσον ὡραῖα παπούτσια, ἠκούσθη λέγουσα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον ὡραία Παρισινή. Ὥστε οἱ πελάται τοῦ Τσάμη εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν κομψοὶ καὶ αἱ κομψαὶ Ἀθηναῖαι.

Πρὸς τὰς κ. κ. συνδρομητρίας μας.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν, ὡς καὶ αἱ κ. κ. ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταί, οἱ καθυστεροῦντες ἐξόφλησιν τῶν λ]σμῶν νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσι τὰ καθυστερούμενα, ἵνα καὶ ἡ διαχειρησις τῆς Ἐφημερίδος δυνηθῇ νὰ κλείσῃ πάντα ἀνοικτὸν λ]σμὸν καὶ προβῇ εἰς τακτοποίησιν τῶν βιβλίων της.